
PACO CAMARENA

* * *

TRAMUSSOS

Traducció de
Gemma Camarena i Femenia

Editorial Hipálage
Col.lecció «Torre de Babel»

EL 28 DE NOVIEMBRE DE 2006, UN JURAT
COMPOST PER JUAN JOSÉ GÓMEZ CADENAS,
JAVIER PÉREZ, MERCEDES MARCOS MONFORT,
JESÚS COTTA LOBATO I JOSÉ MIGUEL DESUÁ-
REZ (EDITOR), CONCEDÍ A LA VERSIÓ EN
CASTELLÀ DE *TRAMUSSOS*, DE PACO CAMARE-
NA I FEMENIA, PER UNANIMITAT, EL I PRE-
MIO INTERNACIONAL DE NARRATIVA HIPÁ-
LAGE».

A Gemma, que ho ha fet possible.

*I a Josepa i a I. Pérez-Arjona,
que han espentat.*

“Els tramussos poden ser dolços o amargs,
blancs, grocs o blaus...”

EL CURANDER

A la dona li indicà que es reclinara sobre la llitera, cap per avall, sense la brusa. A Maria, la filla obedient que s'abalançava apressadament en el seu ajut davant la menor intenció de moure's, que li subjectàs la mà, per tranquil·litzar-la més que res. Abaixà uns centímetres la falda de la pacient per tenir espai a la zona lumbar, on es concentrava el pessic de dolor. Mecànicament observà la zona de tractament, feble i vella, el Taló d'Aquil·les, pensà, del que podria ser un esplèndid i sa animal adult. Després, amb parsimònia, es mirà les mans, suas i enrojolades però poderoses i alienes, i una vegada més sentí com si tingueren vida pròpia i anaren a prendre la decisió a lliure albir. Aquella idea de la independència de les seues mans respecte a la resta de la seua persona havia estat anant i venint-li per la consciència des dels pocs mesos del descobriment del do, aquell dia en què, per alleujar una de les freqüents migranyes de la seua dona, diposità les mans sobre la seua cabellera i li practicà un massatge amb l'única finalitat de relaxar-la, però que quasi instantàniament eliminà el dolor i la sensació d'angúnia.

Al principi no li donà importància al suposat miracle, tot i l'estupor i les exageracions de la seua dona; el món

està replet de casualitats i el cos, amb els seus mals, és més extens que mil mons. Però en endavant sentí la necessitat de constatar els fets. Als pocs mesos, després d'un nombre elevat de curacions, no li restaven arguments per recolzar la línia casualística i va haver d'acceptar que, per alguna raó que desconeixia, ell havia sigut triat per posseir aquell do.

El torbava el perquè d'aquell privilegi (ell, que havia sigut una persona tan vulgar), però encara més el fet de no poder curar a voluntat. Havia fet una estadística: aproximadament la meitat dels casos que acudien a ell acabaven curant-se, els altres, per desgràcia, no. Per quina raó i per què el cinquanta per cent?; els dons que cauen del cel un dia, com els nombres que estan ahí i punt, tenen molt de religiós. Les seues mans de vegades li feien fàstic, com el fàstic que dóna suportar alguna cosa que no t'agrada durant molt de temps.

Maria el mirava atentament, seguint tots els passos del procediment i totes les expressions que prenia el seu rostre per poder desxifrar qualsevol intuïció que ell tingués sobre el mal que matava cada dia sa mare. Ell la notà, inevitablement, notava els seus ulls tractant d'apoderar-se dels pensaments que li travessaven la ment, de conèixer qualsevol sensació amagada que després, per compassió o oblit, no els comunicàs. Quin esforç més inútil, pensà, si sabés que en veritat el fet de viure en el dolor o en la felicitat no era cosa seua, sinó que més bé estava a les seues mans. La mirà amb llàstima i amb un lleu sentiment de culpabilitat. La mirà amb tendresa i l'ànsia se li despertà, quedant fascinat per aquell rostre net, per cadascuna de les delicades i minuciosament esculpides faccions que comprenia, per cada contorn i textura, per cada desemboadura dels seus sentits, i en un segon fugisser, davant una

persona torturada pel dolor, només pogué sentir una enorme gratitud vers la sàvia naturalesa.

Maria, escotada, amb els muscles lleugerament caiguts, romania llangorosa junt al capçal de la llitera mentre el curander divagava fascinat i deixava volar la imaginació cap a rodoneses de consistència exquisida.

—No es preocupe senyora, açò no li farà mal —digué en to acadèmic, desprenent-se de les seues disquisicions mentals—. Ací no hi ha agulles, ni bisturís, ni tan sols anestèsia —i amb veu solemne afegí—: sols energia.

Havia après a pronunciar en forma de ritual aquelles paraules, que sempre el feien somriure, davant la menor oportunitat que se li presentara perquè els malalts es relaxaven.

Es llevà els guants de làtex. La suor cobria les seues mans, i els palmells, travessats de capil·lars, cremaven i brillaven sota el focus de llum que il·luminava la pacient. Uní lentament els palpissos dels dits, al principi amb només un xicotet contacte entre ells, i a poc a poc anà fent més i més força, augmentant així la superfície de contacte entre les falanges. Finalment, amb un moviment bruscat, ajuntà les dues monyiques, quedant les seues mans palmell contra palmell com en actitud d'oració. Després d'uns segons de tensa espera, en els quals la xicota gairebé no parpellejà observant tots i cadascun dels moviments del procediment, començà un ràpid fregament de les mans i sobtadament les diposità, per a espasme de la seua clienta, sobre la zona adolorida, iniciant un plaent massatge que duraria entre cinc i deu minuts, depenent de com n'estigués de fart aqueix dia de repetir tota aquella pantomima. Perquè tot allò no era més que un simple ritual, místicament repetit, que no servia absolutament per a res. Ell tenia el do de curar, això era una qüestió a hores d'ara

indiscutible, però la veritat siga dita, sense tota aquella parafernàlia cap persona l'hagués respectat com a curander.

Dolçament seguí donant massatge a aquella esquena, conscient permanentment de la presència de Maria. Sempre s'havia sentit vulnerable davant la bellesa femenina, però el seu fur més íntim li dictava que aquella conducta no era l'adequada, que no podia encegar-se una vegada i una altra amb cada noia que es creuava en el seu camí; pensava que hi havia quelcom reprotxable en aquella fàcil predisposició que tenia a l'enamorament. Així que intentà traure-se-la del cap i concentrar-se en el treball. Una vegada i una altra orbità els ulls per la consulta en busca de descans, de noves idees, mentre deixava fer a les seues mans. Però irremeiablement tornava al plaer de contemplar Maria, d'imaginar-la entre els seus braços, d'esperançar-se a poder conquerir-la. Es detingué descaradament en els detalls més íntims: les ungles netes i amb forma d'ametla, la pell de les seues mans i dels seus muscles que delataven carícies d'una finor commovedora, els seus pits, amagats entre els volants de la brusa i que devien ser tendres a aqueixa edat. Més tard, i amb major discreció, se les arreglà per poder contemplar des de la seua posició el contorn de les seues cames, curtes però ben esculpides, l'elevació de la falda per un cul altiu i provocador, la trajectòria que seguia la seua columna vertebral fins arribar a l'inquietant detall del suau borboll, quasi indistingible, que es distribuïa per la nuca per donar inici a una cabellera vigorosa i perfectament dominada pels productes de bellesa.

Torbat, es preguntava si tenia alguna oportunitat, si existia un procediment de tempteig de les sensacions que ell provocava en ella. Però de sobte despertà de la letargia per la irrupció de la infermera en la sala, preocupada per la

tardança d'aquella sessió, que duia més de trenta minuts i que provocaria un retard considerable en el seu horari laboral.

—Quasi he acabat —digué atabalat.

Descrigué uns cercles més i es detingué. Torcà la suor de l'esquena de la pacient amb una tovallola que disponia per tal efecte i li ordenà aixecar-se, atés que havia acabat. Després, es dirigí al banc de la paret on tenia els unguents i aromes per poder pensar sense mirar-la als ulls. Sentia que el seu termini acabaria en breus minuts.

—Déu li ho pague doctor. És vosté un sant —digué infinitament agraïda la pacient, mentre s'alçava i adecentava amb l'ajut de la seua filla—. Ja em sent millor. Ui!, sí, molt millor.

Hi havia hagut sort, pensà, i seguí traginant alguns utensilis sobre el banc.

—Bo, ens n'anem ja, si no hi ha res més. Parlaré amb la infermera per al pagament.

—Bé —digué seriosament, i se sentí perdut, vençut. De sobte cridà:— esperen!

Les dues dones es detingueren com si l'ordre vingués del mateix Jesucrist.

—Què succeïx, doctor? —preguntà Maria, confosa i preocupada.

—He sentit una cosa —digué misteriós, entretancant els ulls i apropant-se a la xica—. Per favor, no es moga.

Se situà al seu costat, la rodejà per darrere i diposità la mà dreta sobre el seu ventre, pressionant amb suavitat sobre el teixit de cotó. Sa mare romania paralizada davant aquella nova i anguniosa situació. Què li succeïa a la seua filla?, es preguntava, un possible tracte en què ella sanàs i la seua filla emmalaltís era quelcom que mai hagués consentit.

—Té un xicotet tumor a un dels ovaris —mentí, intentant dramatitzar les seues paraules però sentint repugnància de si mateix per ser capaç d'inventar semblant falòrnia, mentre seguia abraçant Maria, percebent la seua fràgil i sensual tremolor. Notava el seu ventre inflar-se sota la seua mà en cada sospir i la seua olor barrejar-se amb les seues pròpies fantasies.

—Ai! Déu Sant quina desgràcia. Per què?, per què? —es preguntava la mare tapant-se la cara i recorrent nerviosa, una vegada i una altra, els escassos metres de la consulta. Maria, en canvi, semblava tranquil·la, el seu titil·leig era vital.

—Vosté la curarà, veritat doctor?, veritat que la curarà?
—li digué agafant-lo d'un braç.

—No té per què preocupar-se —respongué amb serietat el curander, i per assegurar-se futures visites afegí—, però el mal està molt profund i amb les mans no serà fàcil neutralitzar-lo, així que...

Allò va ser dit amb la millor intenció, no pogué acabar la frase que li hagués assegurat futurs encontres amb la dona que amb tanta obcecació desitjava: ...necessitaré un parell de sessions almenys. I no ho féu perquè va veure que l'expressió de la senyora canvià sobtadament d'aterrida a la de submissa indignació. De nou una espera els separà, com mantenint-los en universos distints des d'on raonaven i assimilaven les conseqüències d'allò dit, i des d'on el curander albirà un somni eròtic immens fet realitat.

Com succeïren les coses després d'aquella proposta de tractament fou una cosa que sempre el sorprendrà i li indignarà. Gairebé no hagué de forçar més la situació, perquè la senyora parlà amb la seua filla i li explicà que el doctor hauria d'introduir-li el penis per la vagina per curar-la, que no li faria més mal que a ella l'esquena si es

relaxava i intentava fruir, i com encara, instants abans que es col·locàs a la llitera, amb les cames obertes, li digué que el senyor doctor era un home molt ben plantat.

Mentrestant, a ell encara li passà pel cap la idea d'aturar aquella cadena de disbarats, li passà ràpida i fugaç, inoportuna, sense pes. I prompte es va veure colpejant amb frenesia sobre les natges de Maria, capturat per la millor de les seues fantasies però sense gaudir massa, sentint trencat el seu somni de conquesta, fins que per fi l'esperma s'escampà per l'úter, càlid, fecund i anà apegant-se a tot, a les parets, als grumolls, als òvuls. Després viatjà cap a les trompes, Maria pareixia sentir-lo recórrer-la, i allí trobà la xicoteta tossa maligna i la cobrí de blanc ardent, masegant-la i consumint-la gradualment fins que, en només dos dies, desaparegué per complet, evitant-li a Maria una mar de sofriment i pesars que en pocs mesos l'hagueren duta a la tomba.